

sige Skattesnydere efter Aftale det ligger dog langt over det, som er tilladt, og ogsaa langt over det, som Landsoverskatteraadets Næstformand kan tillade sig.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: I det Haab, at det ærede Medlem Hr. Pinholt vil faa Ordet for en kort Bemærkning en Gang til, vil jeg bede ham oplyse det høje Ting om, hvem der har sigtet samtlige Landbrugere. Jeg ikke. Hvad jeg har sagt, er, at jeg ønskede Forholdet undersøgt, og det fremgaar jo netop af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte, at han støtter mig, og det takker jeg ham for. Det er i høj Grad af Værdi at faa undersøgt, for at vi kan se, hvor mange af de 80 000 der ikke kan siges noget paa. Jeg ønsker dem rehabiliteret, saa mange som det er. Undersøgelsen omfatter i Øjeblikket 1 000 — det er de 1 000, som har de største Gaarde —, og om dem siger Hr. Im. Bang, at ca. de $\frac{3}{4}$ er skyldige. Og hans Udtalelse, som jeg citerede før, er holdt i høj Grad i Almindelighed. Hvad betyder saa det, at han i 1920 har fremsat en Udtalelse af anden Art paa et Tidspunkt, hvor han ikke kendte det, som han nu kender? Ærede Medlemmer har før lastet mig, fordi jeg efter deres Mening benyttede en Statistik, der var et Aar gammel — der forelaa nemlig ingen ny —, men nu kan jeg da saa meget mere laste det ærede Medlem af Venstre, som, efter at Hr. Bangs sidste Udtalelse er kommet frem, graver en gammel Udtalelse op, som ikke er rigtig. Jeg skal citere her, hvad han den Gang har sagt; men inden jeg gør det, vil jeg oplyse, at Hr. Im. Bang nu ogsaa ser anderledes paa de forretningsdrivende. Der staar nemlig i hans Afhandling Side 204 følgende: „De forretningsdrivende ved, hvad de udsætter sig for, hvis de optager falsk Status“. Det siger han i Anledning af, hvad han i øvrigt har skrevet. Hvad den Udtalelse angaar, som det ærede Medlem her citerede, og som jo er gammelkendt i dette høje Ting, skriver Hr. Im. Bang i et Brev til mig, dateret 1921 19. September: „Men mine Udtalelser gik ud paa, at saa vidt jeg kunde skønne, var det nu ikke helt galt længere med Landmændenes Skatteansættelser, hvilket jeg viste ved Hjælp af de trykte Beretninger om Resultaterne fra Regnskabsforeningen, sammenholdt med de gennemsnitlige Indkomstansættelser“. Hvis

man forstaar den Udtalelse rigtigt, viser den netop, at han har en Fornemmelse af, at som det skulde være, er det ikke, men helt saa galt som i tidligere Dage er det dog ikke nu. Hvis det ærede Medlem kan opfatte det som en Kompliment til Gaardmændene, ønsker jeg ham til Lykke.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Det synes, som om en Autoritet paa Skatteansættelsernes Omraade retter Beskyldninger til flere Sider, dels til Handelsstanden, dels til Gaardmandsstanden, og det kan jo være mere eller mindre graverende. Men der er en Klasse i vort Land, som ikke undgaar sin Skæbne paa dette Omraade, det er Lønarbejderklassen. Arbejderne og Tjenestemændene, kort sagt alle, som arbejder for bestemt Løn, er under en saadan Kontrol, at de ikke kan det, og jeg ønsker heller ikke, de skal kunne det. Men jeg vil dog pege paa, at overfor dem har man været rørende enig om at fastsætte Kontrolbestemmelser. Kunde der saa ikke gøres noget lignende overfor de andre, som disse Autoriteter mener opgiver deres Indtægter for lavt?

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinholt: Jeg har Indtryk af, at den Udtalelse, Landsoverskatteraadets Næstformand har fremsat, er fremsat paa et for tidligt Tidspunkt, den Undersøgelse, han er i Færd med, er jo en ren Begyndelse. Det forekommer mig, at det havde været klogere og rigtigere af ham, at han overhovedet ikke var fremkommet med disse Udtalelser, før han var kommet til Ende med Undersøgelsen. (*Vilhelm Rasmussen:* Ja, det kunde De lide.) Jeg synes, at det havde været det rigtigste. Han kan slet ikke sige noget, og det, han har sagt, staar i direkte Modstrid med, hvad han har sagt før. De Resultater, Landsoverskatteraadet kommer til ved sine Undersøgelser, er undertiden meget smaa. Jeg kan nævne, at det vilde en Gang falde over en Kommune, hvor jeg var Sogneraadformand. Det forhøjede Formuen for 1 Gaardmand med 300 Kr., for 5 Gaardmænd med 500 Kr. og for 1 Gaardmand med 800 Kr. Tror nu det ærede Medlem, at man i Landsoverskatteraadet ser det saa nøjagtigt, at man kan forhøje en